

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 473

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 iulie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 283 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar	2–3
Decizia nr. 464 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori	3–5
Decizia nr. 469 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.....	5–7
Decizia nr. 482 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 70 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	7–9
Decizia nr. 487 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului	9–10
Decizia nr. 511 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 ¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	11–12
Decizia nr. 545 din 28 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (11 ¹) și art. 87 alin. (9 ¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.062/458. — Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate pentru completarea Normelor de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 60/32/2006	15
4.433. — Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului privind aprobarea listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, pentru anul 2011	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 283**

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, excepție ridicată de Gheorghe Citirigă în Dosarul nr. 484/43/2009 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 484/43/2009, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar.**

Excepția a fost invocată de Gheorghe Citirigă într-un dosar având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ privind obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât abrogarea instituită prin art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 echivalează cu o confiscare a activității de audit financiar, care constituia un atribut al expertului contabil. Prevederile legale criticate, în opinia autorului, retroactivează, aducând atingere drepturilor câștigate de persoanele ce au calitatea de expert contabil autorizat. De asemenea, prin abrogarea drepturilor obținute în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 65/1994 este îngrădit dreptul la muncă și la alegerea meseriei, precum și a locului de muncă, iar prin refuzul de a i se elibera actele necesare dobândirii calității de auditor financiar se încalcă prevederile cuprinse în tratatele internaționale.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată. Instanța consideră că prin abrogarea art. 6 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 prin art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 nu s-au încălcat

dispozițiile art. 53 din Constituție, neaducându-se nicio atingere drepturilor câștigate de reclamant în calitatea sa de expert contabil autorizat. Prin dispozițiile legale criticate au fost impuse anumite condiții de examen și stagiu pentru accesul în profesia de auditor financiar.

De asemenea, nici prevederile art. 20 din Constituție nu au fost încălcate, întrucât niciun tratat sau convenție la care România este parte nu impune accederea într-o profesie fără nicio condiție prealabilă.

În opinia instanței, prevederile art. 41 alin. (1) din Legea fundamentală nu au fost înfrânte, întrucât reclamantului nu i s-a interzis accesul în profesia de auditor, ci doar au fost impuse condiții de examen și stagiu.

Prin faptul că una dintre activitățile pe care le putea desfășura expertul contabil a fost dată în competența altei categorii profesionale, nu se aduce atingere dispozițiilor art. 15 din Constituție, deoarece reglementarea viza doar pentru viitor activitatea respectivă, pe de o parte, iar pe de altă parte, nu a adus vreo atingere calității de expert contabil autorizat pe care o avea reclamantul.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 22 august 2003, prevederi care au următorul cuprins: „(1) *Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă prevederile art. 6 lit. c), referitoare la auditul financiar contabil, din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 30 august 1994, aprobată prin Legea nr. 42/1995, cu modificările ulterioare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale

cuprinse în art. 15 privind universalitatea și principiul retroactivității legii civile, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției de neconstituționalitate critică abrogarea anumitor dispoziții legale care confereau expertului contabil competența exclusivă de a efectua activități de audit financiar-contabil. Totuși, Curtea constată că dispozițiile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 8 ianuarie

2008, stipulează că persoanele fizice și juridice care au calitatea de expert contabil pot efectua activitățile de audit financiar și consultanță fiscală, cu respectarea reglementărilor specifice acestor activități.

Prin urmare, activitățile pe care le pot desfășura persoanele care au calitatea de expert contabil sunt supuse unui regim juridic legal special ce poate fi modificat în timp. În aceste condiții, orice nouă reglementare adoptată în materie care stabilește pentru viitor un alt regim al activității specifice are deplină aplicabilitate, ea fiind în concordanță cu normele constituționale.

În concluzie, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă dispozițiile art. 15 și art. 41 din Constituție și că dispozițiile constituționale ale art. 20 și art. 53 nu sunt aplicabile în speța de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, excepție ridicată de Gheorghe Citirigă în Dosarul nr. 484/43/2009 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 464

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

consumatori, excepție ridicată de Unicredit Țiriac Bank — S.A. în Dosarul nr. 10.887/212/2009 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.887/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și

neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâta Unicredit Țiriac Bank — S.A. într-o cauză în contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de constatare a unor clauze din contractele de credit supuse controlului, ca fiind abuzive, potrivit Legii nr. 193/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece din interpretarea sistematică logico-juridică a prevederilor Legii nr. 193/2000 și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, rezultă că atât organul constatator, cât și instanța de judecată constată faptele, dar numai instanța aplică sancțiunea, prin rezoluție înscrisă pe procesul-verbal, iar nu prin hotărâre, așa cum prevede art. 255 coroborat cu art. 261 din Codul de procedură civilă. Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor este un organ de specialitate al administrației publice centrale, subordonat Guvernului, ce coordonează și realizează politica Guvernului în domeniul protecției consumatorilor. Instanțele judecătorești îndeplinesc funcția de a judeca, de a pronunța dreptul într-o situație concretă, justiția fiind unică, imparțială și egală pentru toți. Așadar, instanța, reprezentând puterea judecătorească, completează și finalizează acțiunea de constatare a săvârșirii unei contravenții începute de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, reprezentant al puterii executive, și în același timp este competentă să își verifice temeinicia și legalitatea propriei decizii în ceea ce privește aplicarea sancțiunii. Or, separația puterilor în stat presupune „existența unui control reciproc între puterile statului, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea”, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 637/2006. Prin urmare, prorogarea aplicării sancțiunii contravenționale de către instanță reprezintă încălcarea principiului separației puterilor în stat.

Totodată, hotărârea instanței (judecătoria) care aplică sancțiunea echivalează cu procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Însă, în timp ce acest proces-verbal, în temeiul art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, poate fi atacat prin plângere la instanța competentă (judecătoria), hotărârea instanței nu poate fi atacată cu recurs, având în vedere dispozițiile art. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, fapta contravențională este considerată de natură penală, iar persoana interesată trebuie să se poată adresa cu o plângere împotriva deciziei luate de organul administrativ „tribunalului care conferă toate garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenție”. Invocă în acest sens, Hotărârea din 21 februarie 1984 pronunțată în Cauza *Ozturk contra Germaniei* și Hotărârea din 25 august 1987 pronunțată în Cauza *Lutz contra Germaniei*.

Judecătoria Constanța — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, întrucât aplicarea sancțiunii de către instanța de judecată constituie o garanție a legalității acesteia. Este respectat principiul dublului grad de jurisdicție, partea nemulțumită de soluție având la dispoziție calea de atac a recursului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 18 aprilie 2008, având următorul cuprins: „(1) *Instanța, în cazul în care constată existența clauzelor abuzive în contract, aplică sancțiunea contravențională conform art. 16 și dispune, sub sancțiunea daunelor, modificarea clauzelor contractuale, în măsura în care contractul rămâne în ființă, sau desființarea aceluși contract, cu daune-interese, după caz.*

(2) *În caz contrar, instanța va anula procesul-verbal întocmit.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție invocate și în prezenta cauză, prin Decizia nr. 647 din 11 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 21 iunie 2010.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că, fie că este sesizată direct de către consumator, fie prin intermediul procesului-verbal de constatare a faptelor contrare legii întocmit de reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor sau de specialiștii autorizați ai organelor administrației publice, instanța judecătorească este unica autoritate care se va pronunța asupra existenței sau inexistenței clauzelor abuzive dintr-un contract.

Curtea a mai reținut că art. 13 din lege, pe lângă răspunderea civilă delictuală pe care o reglementează, prevede și o răspundere contravențională, din moment ce fapta ilicită este sancționată cu amendă contravențională. Curtea a arătat că împrejurarea că actul de sesizare al instanței, care circumscrie cadrul procesual al controlului efectuat de către aceasta, este diferit în funcție de calea aleasă de persoana ce are calitatea de consumator nu impiedică cu nimic asupra dreptului la apărare al comerciantului. În fața instanței de judecată, părțile au în egală măsură posibilitatea de a-și exercita garanțiile prevăzute de legea procesual civilă, formulând apărările pe care le consideră pertinente și utile cauzei.

De asemenea, Curtea a constatat că, în procedura reglementată de art. 14 din Legea nr. 193/2000, diferendul dintre consumator și comerciant poate parcurge 3 grade de jurisdicție, însă, în cazul art. 13 din aceeași lege, diferendul dintre organul de constatare și comerciant poate parcurge două grade de jurisdicție. Un asemenea tratament juridic nu încalcă art. 21 din Constituție, întrucât acest text constituțional nu impune legiuitorului obligația reglementării accesului la toate gradele de jurisdicție. Astfel cum s-a arătat mai sus, există o diferență specifică între prevederile art. 13 și art. 14 din lege, în sensul

că primul text reglementează și o răspundere contravențională, pe lângă răspunderea civilă delictuală comună ambelor texte de lege, ceea ce a și determinat legiuitorul să instituie proceduri de judecată diferite. O atare competență a legiuitorului rezultă, fără tăgadă, din prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, excepție ridicată de Unicredit Țiriac Bank — S.A. în Dosarul nr. 10.887/212/2009 al Judecătorei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 469

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.823/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cristian Dina, Gabriela Udrea, Marcel Dîmbean, Sanda Elisabeta Mergheș, Petru Eugen Mergheș, Liliana Dorina Iancu, Ademir Stoica, Pompilia Ariana Samoilă și Corneliu Samoilă într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anulare act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, în măsura în care permit modificarea regulilor de ocupare a terenurilor și de amplasare a construcțiilor și a amenajărilor aferente acestora printr-un plan urbanistic zonal, fără a fi necesar acordul vecinilor afectați de noile modificări,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, excepție ridicată de Cristian Dina, Gabriela Udrea, Marcel Dîmbean, Sanda Elisabeta Mergheș, Petru Eugen Mergheș, Liliana Dorina Iancu, Ademir Stoica, Pompilia Ariana Samoilă și Corneliu Samoilă în Dosarul nr. 5.823/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

„ceea ce limitează exploatarea dreptului de proprietate astfel cum este garantat de art. 44 alin. (7) din Constituția României”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 44 alin. (1) și (7) din Constituție impun anumite obligații în sarcina titularului dreptului de proprietate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege este constituțional, deoarece legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001. La data sesizării Curții Constituționale, textul de lege criticat avea următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (5) lit. a): „*În situația prevăzută la alin. (1) lit. b) și c), se pot aduce următoarele modificări reglementărilor din Planul urbanistic general:*

a) prin Planul urbanistic zonal se stabilesc reglementări noi cu privire la: regimul de construire, funcțiunea zonei, înălțimea maximă admisă, coeficientul de utilizare a terenului (CUT), procentul de ocupare a terenului (POT), retragerea clădirilor față de aliniament și distanțele față de limitele laterale și posterioare ale parcelei;”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011, art. 32 din Legea nr. 350/2001 a fost modificat, conținutul acestuia fiind preluat în art. 47 alin. (5) din Legea nr. 350/2001, dispoziții care au următoarea redactare: „*Prin Planul urbanistic zonal se stabilesc, în baza analizei contextului social, cultural istoric, urbanistic și arhitectural, reglementări cu privire la regimul de construire, funcțiunea zonei, înălțimea maximă admisă, coeficientul de utilizare a terenului (CUT), procentul de ocupare a terenului (POT), retragerea clădirilor față de aliniament și distanțele față de*

limitele laterale și posterioare ale parcelei, caracteristicile arhitecturale ale clădirilor, materialele admise.”

Or, potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Prin urmare, Curtea constată că soluția legislativă criticată a fost preluată în dispozițiile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 și, prin urmare, reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă aceste dispoziții de lege.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (7) privind dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, dreptul de proprietate este garantat, iar conținutul și limitele acestui drept sunt stabilite de lege. Aceste dispoziții constituționale, în deplin acord cu cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, permit posibilitatea instituirii unor limite legale de exercitare a dreptului de proprietate, pentru protejarea unor interese publice: în interes economic general sau fiscal, în interes edilitar, în interes de salubritate și sănătate publică, în interes social, cultural istoric, urbanistic și arhitectural, în interesul siguranței și apărării naționale etc., cu condiția ca aceste limitări legale să nu atingă însăși substanța dreptului de proprietate.

Or, potrivit textului de lege criticat, prin Planul urbanistic zonal se stabilesc reglementări cu privire la regimul de construire, funcțiunea zonei, înălțimea maximă admisă, coeficientul de utilizare a terenului (CUT), procentul de ocupare a terenului (POT), retragerea clădirilor față de aliniament și distanțele față de limitele laterale și posterioare ale parcelei, caracteristicile arhitecturale ale clădirilor, materialele admise.

Jurisprudența constantă a Curții Constituționale a statuat că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. (A se vedea în acest sens Decizia nr. 612/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.117 din 12 decembrie 2005.)

Prin urmare, Curtea constată că, prin reglementarea criticată, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale, textul de lege criticat nefiind în contradicție cu dispozițiile constituționale invocate.

Pe de altă parte, Curtea observă că autorii excepției de neconstituționalitate sunt nemulțumiți de omisiunea de reglementare a acordului vecinilor afectați de modificările regulilor de ocupare a terenurilor și de amplasare a construcțiilor și a amenajărilor aferente acestora printr-un plan urbanistic zonal, ceea ce intră în competența exclusivă a legiuitorului, iar nu a instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, excepție ridicată de Cristian Dina, Gabriela Udrea, Marcel Dîmbean, Sanda Elisabeta Mergheș, Petru Eugen Mergheș, Liliiana Dorina Iancu, Ademir Stoica, Pompilia Ariana Samoilă și Corneliu Samoilă în Dosarul nr. 5.823/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 482

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 70 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 70 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Maia, județul Ialomița, în Dosarul nr. 1.959/98/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.959/98/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 70 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Consiliul Local al Comunei Maia, județul Ialomița, într-o cauză în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 sunt contrare prevederilor art. 123 alin. (5) din Constituție, „*în măsura în care se interpretează că tutela administrativă a prefectului s-ar putea exercita și asupra altor acte decât actele administrative emise de autoritățile administrației publice locale, cum ar fi de exemplu actele emise în cadrul unor raporturi juridice civile, contractuale ori de muncă*”.

În ceea ce privește art. 70 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, se susține de către autorul excepției că „această prevedere este neconstituțională, încălcând principiul instituit prin art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *«Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți»*”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale invocate este neîntemeiată. În acest sens, arată că susținerile autorului nu pun

în discuție neconstituționalitatea textului invocat, ci o problemă de interpretare a sferei controlului de tutelă a prefectului, respectiv de supunere acestui control a hotărârilor consiliului local de eliberare din funcție a viceprimarului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 70 din Legea nr. 393/2004 sunt constituționale. În acest sens arată că, în ceea ce privește art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, „textul legal criticat nu face altceva decât să reia principiul consacrat de art. 123 alin. (5) din Constituție, fiind edictat în virtutea acestui text constituțional, astfel că nu se poate susține neconstituționalitatea acestuia”. Faptul că prefectul poate ataca direct în contencios un act administrativ pe care îl consideră nelegal „nu pune la îndoială sub nicio formă principiul potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”. Cât privește art. 70 din Legea nr. 393/2004, acesta prevede caracterul facultativ al parcurgerii procedurii plângerii prelabile de către viceprimar, de președintele sau de vicepreședintele consiliului județean împotriva căruia s-a dispus una dintre sancțiunile prevăzute de art. 69 alin. (1) lit. c) și d), ceea ce nu contravine art. 123 alin. (5) din Constituție. De asemenea, faptul că parcurgerea procedurii prelabile nu este obligatorie, în cazul în care persoana care îndeplinește funcția de viceprimar, de președinte sau de vicepreședinte al consiliului județean contestă în fața instanței de contencios administrativ sancțiunea aplicată, nu poate fi considerat contrar principiului unicității, imparțialității și egalității.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 4 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, și ale art. 70 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004: „(1) Prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale; acțiunea se formulează în termenul prevăzut la art. 11 alin. (1), care începe să curgă de la momentul comunicării actului către prefect și în condițiile prevăzute de

prezenta lege. Acțiunea introdusă de prefect este scutită de taxa de timbru.”;

— Art. 70 din Legea nr. 393/2004: „Împotriva sancțiunii prevăzute la art. 69 alin. (1) lit. c) și d) persoana în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ competente. Procedura prelabilă nu este obligatorie.”

Dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. c) și d) la care textul face trimitere au următorul cuprins:

— Art. 69 alin. (1) lit. c) și d):

„(1) Pentru abateri grave și repetate, săvârșite în exercitarea mandatului de viceprimar, de președinte sau de vicepreședinte al consiliului județean, persoanelor în cauză li se pot aplica următoarele sancțiuni:

[...]

c) diminuarea indemnizației cu 5—10% pe timp de 1—3 luni;

d) eliberarea din funcție”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Curtea observă că, potrivit acestora, prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale, iar, în conformitate cu art. 123 alin. (5) din Constituție, „Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept”. Prin urmare, Curtea constată că prevederile criticate ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 reprezintă o reiterare a dispozițiilor constituționale și, în consecință, este vădit nefondată critica de neconstituționalitate a acestora.

Susținerea autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care se interpretează că tutela administrativă a prefectului s-ar putea exercita și asupra altor acte decât actele administrative emise de autoritățile administrației publice locale, cum ar fi de exemplu actele emise în cadrul unor raporturi juridice civile, contractuale ori de muncă, nu poate fi primită, deoarece reprezintă o chestiune de interpretare și de aplicare a legii, care intră în competența de soluționare a instanței judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional.

Referitor la dispozițiile art. 70 din Legea nr. 393/2004, Curtea reține că acestea reglementează calea de atac împotriva sancțiunilor pentru abateri grave și repetate, săvârșite în exercitarea mandatului de viceprimar, de președinte sau de vicepreședinte al consiliului județean, dând expresie prevederilor constituționale ale art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială. Caracterul facultativ al parcurgerii procedurii plângerii prelabile de către viceprimar, de președintele sau de vicepreședintele consiliului județean împotriva căruia s-a dispus una dintre sancțiunile prevăzute de art. 69 alin. (1) lit. c) și d), și anume diminuarea indemnizației cu 5—10% pe timp de 1—3 luni sau eliberarea din funcție, nu poate avea consecințe asupra constituționalității textului de lege criticat, deoarece, astfel cum prevede art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, procedura de judecată este stabilită prin lege. Or, principiul unicității, imparțialității și egalității pentru toți a justiției, consacrat constituțional prin art. 124 alin. (2), nu se opune instituirii unor reguli speciale de procedură, pe care legiuitorul le poate adopta în considerarea unor situații speciale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 70 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Maia, județul Ialomița, în Dosarul nr. 1.959/98/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 487

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Profesională cu Răspundere Limitată Tempus Legis Moreni în Dosarul nr. 1.901/120/2010 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.901/120/2010, **Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Profesională cu Răspundere Limitată Tempus Legis Moreni într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de aceasta împotriva unei rezoluții a Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dâmbovița.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece îngreșează posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime.

Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece împotriva rezoluției directorului registrului comerțului se poate face plângere în 15 zile la instanța judecătorească, care va proceda la examinarea temeiniciei și legalității acestui act.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 30 decembrie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 mai 2010, și modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2010 privind modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 septembrie 2010, aprobată prin Legea nr. 2/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 4 martie 2011.

Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 are, în prezent, următorul conținut: „*Prin derogare de la prevederile Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de la prevederile celorlalte acte normative incidente, competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat aparține, până la reglementarea activității de înregistrare în registrul comerțului efectuată de registratori comerciali, directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei ori persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra prevederilor de lege care formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 226 din 14 martie 2011, nepublicată până la data pronunțării

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Profesională cu Răspundere Limitată Tempus Legis Moreni în Dosarul nr. 1.901/120/2010 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

prezentei decizii, respingând excepția de neconstituționalitate a acestora.

Cu acel prilej, Curtea a constatat că, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, această susținere nu este întemeiată, ci, dimpotrivă, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 constituie o soluție legislativă de rezolvare a blocajului existent la oficiile registrului comerțului, blocaj ce conducea la prelungirea excesivă a soluționării cererilor de înregistrare sau de înscriere de mențiuni în registrul comerțului, nerespectându-se astfel drepturile comercianților.

Curtea a mai arătat că, potrivit art. 3 din actul normativ criticat, cererile formulate de Oficiul Național al Registrului Comerțului care erau în competența de soluționare a judecătorului delegat se soluționează de tribunalul comercial sau de secția comercială a tribunalului în a cărui circumscripție își are sediul comerciantul, iar cererile privind constatarea dizolvării persoanei juridice și radierea din registrul comerțului se soluționează tot de tribunalul comercial sau de secția comercială a tribunalului în a cărui circumscripție își are sediul comerciantul.

Prin urmare, unele atribuții ale judecătorului delegat la registrul comerțului au fost preluate — temporar, până la înființarea profesiei de registrator comercial —, de către directorii oficiilor registrului comerțului, iar altele au fost date în competența de soluționare a tribunalului în a cărui circumscripție își are sediul comerciantul. Așadar, nu se poate susține încălcarea dreptului părților la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea constată că, potrivit art. 6 din ordonanța criticată, împotriva rezoluției directorului și/sau persoanei sau persoanelor desemnate se poate formula plângere în termen de 15 zile de la pronunțare pentru părți și de la data publicării rezoluției sau a actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, pentru oricare alte persoane interesate, plângere ce se înaintează instanței în termen de 3 zile de la data depunerii de către oficiul registrului comerțului. Totodată, plângerea se soluționează de urgență și cu precădere, instanța putând să solicite orice lămuriri și dovezi părții sau informații scrise autorităților competente. De asemenea, potrivit art. 6 alin. (7) din ordonanță, hotărârea pronunțată în soluționarea plângerii este supusă recursului.

Având în vedere acestea, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate îndeplinesc toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 511

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Sergiu Leon Rus în Dosarul nr. 3.214/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.214/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sergiu Leon Rus într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de acesta împotriva Hotărârii nr. 207 din 5 februarie 2009 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația împotriva Hotărârii nr. 563 din 23 decembrie 2008 a Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii, hotărâre prin care s-a dispus suspendarea sa din funcție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, dând posibilitatea de suspendare din funcție a magistraților, fiind astfel afectat dreptul la muncă al acestora. Prin urmare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, care a introdus prevederile de lege criticate, este neconstituțională, deoarece afectează un drept fundamental.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În cazul suspendării din funcție, dispozițiile art. 64 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, referitoare la plata drepturilor de asigurări sociale de sănătate în perioada suspendării judecătorului sau procurorului, se aplică în mod corespunzător.

De asemenea, arată că suspendarea din funcție a judecătorului sau procurorului nu este o măsură de natură penală, or, dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție privesc libertatea individuală a persoanei, sub aspectul reținerii, arestării și soluționării procesului penal până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Cât privește critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, arată că aceasta nu poate fi reținută, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 a fost emisă în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție, iar urgența reglementării este motivată în cuprinsul acesteia. Totodată, arată că ordonanța criticată a fost aprobată prin Legea nr. 77/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, introduse prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 30 iunie 2006.

Prevederile art. 65¹ alin. (1) din Legea nr. 303/2004 au fost abrogate prin articolul unic din Legea nr. 77/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009.

Astfel, textele de lege criticate au, în prezent, următorul cuprins:

Art. 65¹: „(1) *Abrogat*

(2) *În cazul în care, împotriva hotărârii de eliberare din funcție a judecătorului sau procurorului se exercită calea de atac a recursului, acesta va fi suspendat din funcție până la soluționarea irevocabilă a cauzei de către instanța competentă.*

(3) *Dispozițiile art. 63 alin. (2) și ale art. 64 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*”

Dispozițiile art. 63 alin. (2) și ale art. 64 alin. (3), la care textul criticat face trimitere, au următorul conținut:

— Art. 63 alin. (2): „*Dacă se dispune scoaterea de sub urmărire penală, încetarea urmăririi penale, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător sau procuror, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă.*”

— Art. 64 alin. (3): „*În perioada suspendării, judecătorului sau procurorului i se plătesc drepturile de asigurări sociale de sănătate, potrivit legii.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului și ale art. 124 alin. (3) potrivit cărora „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit textului de lege criticat, în cazul în care, împotriva hotărârii de eliberare din funcție a judecătorului sau procurorului se exercită calea de atac a recursului, acesta va fi suspendat din funcție până la soluționarea irevocabilă a cauzei de către instanța competentă.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11), Curtea constată că aceste norme constituționale consacră principiul prezumției de nevinovăție, potrivit căruia, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată. Or, în cazul textului de lege criticat, ipoteza dată este cea a unei acțiuni disciplinare, iar nu a unui proces penal, caz în care are incidență norma constituțională invocată. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura disciplinară nu privește temeinicia unei acuzații în materie penală, ci reprezintă o contestație asupra unor drepturi sau obligații de natură civilă, care trebuie să se supună exigențelor prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, cu privire la câmpul de aplicare a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 23 iunie 1981, pronunțată în Cauza *Le Compte, Van Leuven et De Meyere contra Belgiei*, a statuat

că procedurile disciplinare intră sub incidența art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea fundamentală, privind dreptul la muncă, Curtea constată că nici această susținere nu poate fi primită, de vreme ce textul de lege criticat nu îngrădește posibilitatea exercitării dreptului la muncă și nici a alegerii profesiei, a meseriei, a ocupației sau a locului de muncă, ci stabilește efectele hotărârii de eliberare din funcție, în cazul în care se declară recurs împotriva acesteia, reglementarea cuprinsă de textul de lege criticat fiind pe deplin justificată, până la soluționarea irevocabilă a cauzei de către instanța judecătorească.

De altfel, garanții ale exercitării dreptului la muncă sunt prevăzute în art. 63 alin. (2) și art. 64 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, potrivit cărora, dacă se dispune scoaterea de sub urmărire penală, încetarea urmăririi penale, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător sau procuror, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă, iar pe perioada suspendării, judecătorului sau procurorului i se plătesc drepturile de asigurări sociale de sănătate, potrivit legii.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă invocată, Curtea constată că, așa cum s-a reținut mai sus, prevederile de lege criticate, introduse prin art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, nu afectează dreptul fundamental la muncă și, prin urmare, pretinsa încălcare a art. 115 alin. (6) din Constituție nu poate fi primită.

În final, referitor la dispozițiile art. 124 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”, Curtea constată că susținerile referitoare la încălcarea acestor norme fundamentale sunt vădit neîntemeiate, deoarece, pe de o parte, nu se poate susține că reglementarea prin lege a unei proceduri disciplinare a judecătorilor și a suspendării din funcție a acestora în cazul în care există o hotărâre de eliberare din funcție a lor ar avea ca efect încălcarea principiului independenței acestora, iar, pe de altă parte, așa cum prevede și textul constituțional de referință, judecătorii se supun numai legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Sergiu Leon Rus în Dosarul nr. 3.214/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 545

din 28 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (11¹) și art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (11¹) și art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Călin Tatu în Dosarul nr. 10.101/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, deoarece prevederile de lege criticate creează premisele unei discriminări între procurorii cărora li s-a recunoscut gradul profesional de procuror al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și cei cărora, deși aflați în situații similare, nu li s-a recunoscut acest grad profesional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.101/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (11¹) și art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Călin Tatu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Hotărârii nr. 2039 din 19 noiembrie 2009 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care i s-a respins solicitarea de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate instituie o vădită inegalitate în drepturi între procurorii DIICOT sau DNA care au fost numiți în aceste structuri înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2009 pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și cărora li s-a recunoscut, prin hotărâre judecătorească, gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorii numiți, în aceleași condiții, ulterior intrării în vigoare a acestui act normativ, cărora nu li se mai recunoaște acest grad profesional. Astfel, la revenirea în funcția din care au plecat la numirea la DIICOT sau DNA, unii dintre procurori își păstrează gradul profesional astfel dobândit, iar ceilalți revin la gradul profesional anterior. Prin urmare, se creează o inegalitate în fața legii între categorii socio-profesionale cu același statut și aflate în același tip de raport juridic cu statul, inegalitate care constituie o discriminare socio-profesională contrară Ordonanței Guvernului nr. 137/2000

privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Mai susține autorul excepției de neconstituționalitate că prevederile de lege criticate încalcă și „principii și drepturi asimilate celor constituționale”, consacrate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Tratatului de la Lisabona și principii de drept. Astfel, prin reglementarea criticată se încalcă principiul securității raporturilor juridice, predictibilitatea procesului legislativ și normele de drept, precum și principiul drepturilor câștigate.

În condițiile în care legiuitorul nu putea să prevadă aceste probleme, noua reglementare trebuia să aibă drept scop și rezultat armonizarea întregii condiții juridice a acestora, în scopul reglementării corespunzătoare a situațiilor juridice diferite deja născute, fără a se aduce atingere drepturilor câștigate, respectând principiile sus-menționate. Astfel, consideră că nu în caracterul temporar sau definitiv al dobândirii gradului profesional de execuție stă soluția acestor probleme.

În final, autorul excepției arată că, deși a susținut interviul și a realizat toate formalitățile necesare numirii la DIICOT anterior modificărilor survenite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2009, numirea sa efectivă a avut loc la data de 22 iunie 2009, deci ulterior intrării în vigoare a acestor modificări.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, principiul egalității nu are semnificația uniformității, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, situațiile diferite impun la rândul lor un tratament juridic diferit.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 75 alin. (11¹) și art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, prevederi introduse prin articolul unic pct. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2009 pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 4 iunie 2009, aprobată prin Legea nr. 385/2009, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 18 decembrie 2009, având următorul cuprins:

— Art. 75 alin. (11¹): „De la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul acestei direcții.”

— Art. 87 alin. (9¹): „De la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul să funcționeze, potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul Direcției Naționale Anticorupție își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul direcției.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Asupra dispozițiilor art. 75 alin. (11¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 16 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 21 martie 2011, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că, anterior emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2009, la data încetării activității la DIICOT sau DNA, procurorii obțineau recunoașterea gradului profesional de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție fără să urmeze procedurile legale de concurs pentru avansarea în grad profesional, inechitate înlăturată prin introducerea prevederilor de lege criticate, potrivit cărora, de la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul DIICOT își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul acestei direcții.

Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. (A se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (11¹) și art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Călin Tatu în Dosarul nr. 10.101/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 1.062 din 22 iunie 2011

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 458 din 12 aprilie 2011

ORDIN

pentru completarea Normelor de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 60/32/2006

Având în vedere:

— Referatul de aprobare al Ministerului Sănătății nr. Cs.A. 7.124/2011 și al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. DG 1.454/2011;

— prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 281 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — La articolul 1 din Normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 60/32/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 147 din 16 februarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Pentru ca asigurații aflați în evidența Casei Asigurarilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești să poată beneficia de concedii și indemnizații de

Ministrul sănătății,

Cseke Attila

asigurări sociale de sănătate, este necesar să se confirme că aceștia îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a beneficia de astfel de indemnizații. În acest sens, Casa Asigurarilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești va asigura transmiterea către casele de asigurări de sănătate a bazei lunare de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, pentru persoanele menționate, confirmând totodată calitatea de asigurat pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, precum și stagiul minim de cotizare al acestora.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

Nicolae-Lucian Duță

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

privind aprobarea listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, pentru anul 2011

Având în vedere procesul-verbal din 15 martie 2011, încheiat în urma întrunirii Comisiei centrale pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 269/2004,

în temeiul prevederilor art. 4 din Legea nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4, art. 9 alin. (3) lit. c), și ale art. 10 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 536/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Lista nominală a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu

modificările și completările ulterioare, pentru anul 2011, privind acordarea unui ajutor în valoare de 200 de euro destinat achiziționării unui calculator în anul 2011, cuprinzând

21.559 de beneficiari ai Legii nr. 269/2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Venitul maxim brut lunar pe membru de familie pentru care se acordă ajutorul financiar beneficiarilor prevăzuți în listă, conform anexei, este de 150 lei.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

București, 15 iunie 2011.

Nr. 4.433.

Art. 3. — Direcția generală juridică, Direcția generală învățământ superior, echivalarea și recunoașterea studiilor și diplomelor, Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală economic, finanțe, resurse umane, Direcția modernizarea patrimoniului, informatizare și investiții vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 524347